

Arrest

nr. 349 009 van 24 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 6 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2024 met refertenummer 119230.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENHOVE loco advocaat R. JESPERS en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2024 diende verzoeker, samen met zijn broer, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als bloedverwant in neergaande lijn in functie van zijn Nederlandse moeder.

Op 6 mei 2024 weigerde de gemachtigde van de toenmalig bevoegde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 18.01.2024 werd ingediend door:

Naam: V.
Voorna(a)m(en): G.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1997
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene kwam op 22.07.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven met oog op familiebezoek in Nederland. Garant/gastheer voor dit visum was de in N. (Nederland) wonende B. V.. Betrokkene keerde echter niet, zoals bij de aanvraag van zijn visum was voorzien, terug naar Suriname, maar kwam naar België waar hij in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 op 18.01.2024 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder (...) (RR ...), van Nederlandse nationaliteit, die dezelfde dag in Antwerpen een verklaring tot inschrijving als EU burger had gedaan en daarbij een werkgevers attest voorlegde waarop een woon- en werkadres in respectievelijk Nieuwegein en Utrecht wordt vermeld, op meer dan 100 km van Antwerpen verwijderd.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- bewijs van ziektekostenverzekering
- attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon uitkeringen ontvangen
- bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (werkgeversattest)
- bewijs van interim werk in België op naam van betrokkene
- Stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname: 22 stortingen in de periode 2020 – 2023 aan betrokkene en 8 stortingen in die periode aan zijn broer (...), die op 18.01.2014 eveneens een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Betrokkene diende vier keer (in april en oktober 2022 en in maart en juli 2023) bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Hij verklaarde bij zijn eerste twee aanvragen in Suriname economisch actief te zijn als arbeider en verklaarde bij zijn twee aanvragen van 2023, in Suriname handelaar van beroep te zijn en als dusdanig over voldoende inkomsten te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.
- verklaringen van de inspecteur van Directe Belastingen waarin is opgenomen dat betrokkene geen 'zuiver inkomen' heeft genoten in 2023. Dat wil echter helemaal niet zeggen dat betrokkene in Suriname geen enkele vorm van inkomen genoot. Dit is een attest dat uitgaat van de dienst 'Directe belastingen', hieruit kan niet afgeleid worden dat er geen inkomsten zijn die niet aan de Directe belastingen zijn onderworpen. Naast de term 'zuiver inkomen' komt in de Surinaamse (belastings)wetgeving immers ook de term 'onzuiver' inkomen voor (zie daartoe artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting). Dit artikel stelt dat: "De in Suriname wonende natuurlijke personen zijn belastingplichtig op hun zuiver inkomen. Het zuiver

inkomen is het genoten onzuiver inkomen, verminderd met de 'verrekenbare verliezen' en de 'aftrekposten genoemd in artikel 18'. Deze aftrekposten volgens artikel 18 zijn bijvoorbeeld "de door de belastingplichtige betaalde lijfrenten, pensioenen en andere periodieke uitkeringen, de door de belastingpremier betaalde premies voor lijfrenten, kapitaalverzekeringen (...) die tot doel hebben te voorzien in een redelijke verzorging van de belastingplichtige, zijn echtgenoot (...) bij ouderdom, overlijden of invaliditeit, tot een maximum van 10% van het onzuiver inkomen, door belastingplichtige betaalde noodzakelijke studiekosten tot opleiding voor een beroep van zijn eigen, aangehuwde of pleegkinderen (...), door belastingplichtige betaalde rente terzake van een schuld van hypotheek (...), door belastingplichtige betaalde uitgaven voor buitenschilderwerk aan een voor eigen bewoning of voor eigen huishoudelijke doeleinden in gebruik zijnde of daartoe bestemde eigen woning (...)" Niet over een zuiver inkomen beschikken, wil dus helemaal niet zeggen dat men onvermogen is.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is een zelfstandige jonge man die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.01.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld omtrent verzoeker:

"Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon".

Vooreerst stelt verzoeker vast dat gedaagde de aanvraag beoordeeld alsof de referentiepersoon van Belgische nationaliteit is. Dit is uiteraard niet zo. Mevrouw (...) heeft de Nederlandse nationaliteit, maar verblijft in België.

In de bestreden beslissing worden drie redenen gegeven waarom verzoeker niet afdoende 'ten laste' zou zijn geweest van zijn moeder. Vooreerst wordt geoordeeld dat de geldstorting vanwege de referentiepersoon onvoldoende zijn om te voorzien in zijn levensonderhoud. Daarnaast verklaarde verzoeker tijdens zijn aanvragen voor een visum type C economisch actief te zijn. Tenslotte zou de verklaring van de inspecteur van de Directe Belastingen niet aantonen dat verzoeker onvermogen is.

Deze drie redenen worden hieronder afzonderlijk besproken door verzoeker.

1. De geldstorting zijn onvoldoende om te voorzien in het levensonderhoud van verzoeker in Suriname

1.1.

Het begrip 'ten laste' dient vooreerst uitgelegd te worden aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zo bepaalt het recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 juli 2023 nr. 292339 het volgende:

"2.6. Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, tweede lid, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG (zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. nr. 512845/1), dient de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste zijn" te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Verzoekster verwijst voor de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05):

"35. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. 1-9925, punt 43).

37. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen loste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan

42. Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

43. Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. "

Voortbouwend op het arrest Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05) verklaart het Hof van Justitie nader in de zaak Flora May Reyes/Migrationsverket van 16 januari 2014 (C423/12) wat er onder een situatie van reële afhankelijkheid moet worden verstaan:

"21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest 'ia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

24. Het feit dat een burger van de unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger".

Volgens het Hof van Justitie is het vereist dat er een bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid wordt geleverd opdat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' is voldaan. Een verzoeker moet aantonen dat hij of zij de financiële of materiële ondersteuning nodig heeft van het familielid om in zijn of haar basisbehoeften in het land van herkomst te kunnen voorzien. Deze situatie betreft een feitenkwestie dat op alle mogelijke manieren kan worden aangetoond, zoals onder andere de over een lange periode regelmatig betaalde som geld van het familielid aan de verzoeker.

Deze interpretatie van 'ten laste zijn' werd overgenomen in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo bepaalt het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2018 nr. 211725 het volgende:

"Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt

gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien (...).

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen (...)." (p. 8-9).

Ook in het arrest van 26 juli 2023 nr. 292339 benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beoordeling of er voldaan werd aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' een feitenkwestie is:

"2.8. De Raad benadrukt nog dat, wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit".

1.2.

Verzoeker wenst de voorwaarde 'ten laste zijn', in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aan te tonen aan de hand van regelmatige geldoverschrijvingen gedurende een lange periode.

Tussen 10 januari 2020 en 14 juli 2023 werden op verschillende tijdstippen geldsommen overgemaakt aan verzoeker in Suriname. Deze geldoverschrijvingen zijn de volgende:

1. op 10/01/2020: 500 euro;	2. op 07/02/2020: 150 euro;	3. op 06/05/2020: 25 euro;	4. o	p
30/05/2020: 400 euro;	5. op 16/07/2020: 50 euro;	6. op 22/09/2020: 500 euro;	7. o	p
05/09/2021: 50 euro;	8. op 27/09/2021: 100 euro;	9. op 18/12/2021: 60 euro;	10. o	p
06/01/2022: 300 euro;	11. op 23/01/2022: 50 euro;	12. op 03/02/2022: 400 euro;	13. O	p
03/02/2022: 250 euro;	14. Op 16/03/2022: 80 euro;	15. Op 22/03/2022: 80 euro;	16. O	p
15/04/2022: 50 euro;	17. Op 04/07/2022: 50 euro;	18. Op 08/07/2022: 50 euro;	19. O	p
11/07/2022: 250 euro;	20. Op 02/08/2022: 40 euro;	21. Op 16/08/2022: 50 euro;	22. O	p
24/08/2022: 200 euro;	23. Op 04/09/2022: 400 euro;	24. Op 01/09/2022: 200 euro;	25. O	p
20/09/2022: 70 euro;	26. Op 24/09/2022: 30 euro;	27. Op 11/10/2022: 200 euro;	28. O	p
14/10/2022: 50 euro;	29. Op 17/10/2022: 100 euro;	30. Op 20/10/2022: 30 euro;	31. O	p
26/11/2022: 700 euro;	32. Op 09/12/2022: 295 euro;	33. Op 23/12/2022: 300 euro;	34. O	p
13/02/2023: 100 euro;	35. Op 25/03/2023: 400 euro;	36. Op 27/04/2023: 400 euro;	37. O	p
05/06/2023: 100 euro;	38. Op 14/06/2023: 300 euro;	39. Op 20/06/2023: 50 euro;	40. O	p
01/07/2023: 200 euro;	41. Op 14/07/2023: 100 euro (stuk 2).			

Deze 41 geldoverschrijvingen vormen een actualisatie op de 22 geldoverschrijvingen die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn aanvraag gezinshereniging.

Op een periode van drie jaar en zeven maanden werden 41 geldoverschrijvingen verricht aan verzoeker. In overeenstemming met de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het duidelijk dat de moeder van verzoeker over een lange periode regelmatig een som geld betaalde aan hem.

De 41 geldoverschrijvingen maken in totaal een bedrag uit van 7.710 euro, wat verspreid over een periode van 43 maanden een maandelijks bedrag van 179, 30 euro betreft.

De moeder van verzoeker toont aan de hand van verschillende loonfiches aan voldoende vermogen te zijn om verzoeker financieel te hebben ondersteund (stuk 3).

1.3.

De moeder van verzoeker, mevrouw (...), maakte ook geld over aan de broer van verzoeker, de heer (...).

Verzoeker en de heer (...) woonden in Suriname samen in het familiehuis en de geldoverschrijvingen aan de twee broers kwamen toe aan hen beide. Ze deelden het geld samen en ze vormden met hun twee een huishouden.

Om die reden zijn de geldoverschrijvingen aan de heer (...) ook relevant in de beoordeling van de voorwaarde 'ten laste' van verzoeker.

Tussen 10 januari 2020 en 17 april 2023 werden de volgende geldoverschrijvingen gedaan aan de heer (...):

1. op 10/01/2020: 500 euro; 2. op 11/07/2022: 250 euro	op 21/04/2022: 200 euro; 3. op 24/06/2022: 400 euro; 4. op 11/07/2022: 250 euro
5. op 06/08/2022: 200 euro; 6. op 20/10/2022: 30 euro	op 11/10/2022: 200 euro; 7. op 17/10/2022: 100 euro; 8. op 20/10/2022: 30 euro
9. op 05/11/2022: 120 euro; 10. op 14/12/2022: 40 euro	op 26/11/2022: 600 euro; 11. op 07/12/2022: 100 euro; 12. op 14/12/2022: 40 euro
13. op 14/01/2023: 50 euro; 14. op 07/04/2023: 70 euro	op 04/03/2023: 120 euro; 15. op 25/03/2023: 325 euro; 16. op 07/04/2023: 70 euro
17. op 17/04/2023: 50 euro (stuk 4)	

Deze zeventien geldoverschrijvingen vormen een actualisatie op de acht geldoverschrijvingen die de heer (...) heeft neergelegd ter staving van zijn aanvraag gezinshereniging.

De zeventien geldoverschrijvingen maken in totaal een bedrag uit van 3.355 euro, wat verspreid over een periode van 43 maanden tijdens de referentieperiode van 10 januari 2020 en 14 juli 2023 een maandelijks bedrag van 78, 02 euro uitmaakt.

Tezamen hadden verzoeker en zijn broer een maandelijks bedrag van 257, 32 euro ter beschikking, wat neerkomt op een bedrag van 128, 66 euro per maand per persoon.

1.4. De 41 geldoverschrijvingen aan verzoeker en de zeventien geldoverschrijvingen aan zijn broer tonen tevens aan dat deze noodzakelijk waren om in hun basisbehoeften te voorzien, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Om dit aan te tonen verwijst verzoeker naar relevante landeninformatie.

Uit deze informatie blijkt zeer duidelijk dat Suriname te kampen heeft met een economische crisis, waardoor het gemiddeld inkomen van werknemers zeer laag ligt.

Een krantenartikel van NOS van 23 februari 2023 geeft deze economische situatie in Suriname helder weer:

"Het gemiddelde salaris in Suriname is in vergelijking met Nederland relatief laag. Maandelijks verdienen mensen gemiddeld 2000 à 3000 Surinaamse dollars (SRD), omgerekend maximaal nog geen 90 euro.

"Eten wordt steeds duurder. Omgerekend is een brood 1,50 euro en als je bedenkt dat mensen in de volkswijken misschien net omgerekend 75 euro tot 100 per maand verdienen, is dat niet te doen, zeker niet voor gezinnen. Door de armoede neemt de criminaliteit toe en zijn er meer roofovervallen in het land".

Ook het Dagblad Suriname, een Surinaamse krant, bespreekt in een artikel van 29 maart 2023 het lage gemiddeld inkomen van werknemers in Suriname:

"De afgelopen jaren is de Surinaamse samenleving geconfronteerd met een daling van de levensstandaard. Deze ontwikkeling wordt grotendeels veroorzaakt door de economische situatie in het land. In juni 2020 bedroeg het gemiddeld loon in Suriname nok SRD 7.000, hetgeen overeenkomst met ongeveer US 875 op dat moment.

Echter, in maart 2023 is deze situatie drastisch veranderd en is het gemiddelde loon op hetzelfde niveau gebleven, maar valt het omgerekend in Amerikaanse dollars terug naar slechts US 200. Dit heeft directe gevolgen gehad voor armoede en geestelijke achteruitgang in het land".²

Omgerekend komt 7.000 SRD overeen met 144, 89 euro. Mensen in Suriname verdienen met andere woorden gemiddeld een loon van 144, 89 euro per maand, aldus het Dagblad Suriname.

Berekeningen van de Wereldbank uit 2020 tonen aan dat werknemers in Suriname een gemiddeld bruto maandinkomen verdienen van omgerekend 338 euro.³

Om de schrijnende economische situatie aan te tonen in Suriname verwijst verzoeker ter illustratie naar het gemiddeld inkomen van leerkrachten in Suriname:

"Het geschatte gemiddelde salaris voor een Teacher in de regio Paramaribo is SRD 7.497 per maand. Dit getal vertegenwoordigt de mediaan, het middelpunt van de reeksen in ons eigen Total Pay Estimate-model, gebaseerd op de salarissen die door onze gebruikers zijn verstrekt. Het "Meest waarschijnlijke bereik" vertegenwoordigt de waarden binnen het 25e en 75e percentiel van alle salarisgegevens die beschikbaar zijn voor deze rol".

Omgerekend wordt geschat dat leerkrachten in Suriname een maandloon van 216, 14 euro verdienen.

Ook het Internationaal Monetair Fonds (IMF) kaart de lage lonen van ambtenaren, waaronder leerkrachten, in Suriname aan:

"Het IMF vindt dat de lonen van ambtenaren "schandalig laag" zijn. Maar er is ook veel verspilling. En spookambtenaren moeten uit het systeem gehaald worden. Dit is een van de vereisten die het IMF heeft gesteld deelt IMF-delegatieleider (...) mee. Dat mensen geld krijgen voor het niets doen is ronduit diefstal en ontmoedigend voor de ambtenaren die wel (hard) werken, geeft ze aan. De samenleving moet verandering en verantwoordelijkheid opeisen".⁵

Niet alleen het lage loon van leerkrachten en andere ambtenaren, maar ook het wettelijk minimum uurloon van kracht in Suriname tonen de zeer lage lonen aan. Sinds 1 april 2024 is het algemeen minimumloon vastgesteld op 49, 12 SRD per uur. Omgerekend komt dit neer op een bedrag van 1, 42 euro per uur.

Hoewel de NOS, het Dagblad Suriname en de Wereldbank verschillende cijfers geven van het gemiddeld maandelijks inkomen van werkgevers in Suriname, bewijzen de verschillende bronnen aan dat dit inkomen zeer laag ligt.

Zoals hierboven berekend, kregen verzoeker en zijn broer tijdens de referentieperiode een bedrag van 128, 66 euro per maand per persoon van hun moeder.

Dit bedrag is hoger, of tenminste een groot deel van het gemiddeld inkomen van werknemers in Suriname, volgens bovenstaande verschillende landeninformatie.

Om de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder te bepalen, dienen alle feitelijke omstandigheden in rekening gebracht worden.

Verzoeker en zijn broer woonden in Suriname in het huis van hun familie, gelegen te (...). Verzoeker moest aldus geen huurgelden betalen.

Dit betekent dat verzoeker over een bedrag van 128, 66 euro beschikte om te voorzien in zijn levensonderhoud, zonder huur, zoals zijn voeding.

Gelet op bovenstaande informatie is een bedrag van 128, 66 euro voldoende om te voorzien in het levensonderhoud van verzoeker in Suriname.

1.5. In de bestreden beslissing wordt op geen enkel moment verwezen naar de economische realiteit in Suriname, zoals hierboven uiteengezet.

De bestreden beslissing stelt slechts het volgende:

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden."

Door de slechte economische situatie in Suriname niet in rekening te brengen en te vergelijken met de geldoverschrijvingen van de moeder van verzoeker schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat ze de gegevens uit een dossier vergelijkt met beschikbare landeninformatie.

Deze vergelijking werd door verzoeker gedaan in paragraaf 1.4. Hieruit blijkt zeer duidelijk dat de geldoverschrijvingen aan verzoeker voldoende zijn om te voorzien in zijn basisbehoeften, rekening houdend met het gemiddeld en het minimum inkomen in Suriname en het feit dat verzoeker geen huur diende te betalen.

Om deze reden schendt de bestreden beslissing tevens artikel 40bis, 52, eerste lid, 3 0 Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaarde bij het aanvragen van een visum type C economisch actief te zijn

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat "betrokkene vier keer (in april en oktober 2022 en in maart en juli 2023) bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten een aanvraag indiende voor een visum kort verblijf. Hij verklaarde bij zijn eerste twee aanvragen in Suriname economisch actief te zijn als arbeider en verklaarde bij zijn twee aanvragen van 2023, in Suriname handelaar van beroep te zijn en als dusdanig over voldoende inkomsten te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland".

2.1. Verzoeker ontkent niet dat hij meerdere keren een aanvraag visum kort verblijf heeft ingediend bij de bevoegde diensten en dat hij hierbij twee keer verklaarde economisch actief te zijn.

Verzoeker wenst zijn verklaringen te contextualiseren. Ten eerste heeft verzoeker na het behalen van zijn diploma verschillende pogingen ondernomen om tewerk gesteld te worden als arbeider of handelaar. Hij stuurde op regelmatige wijze sollicitatiebrieven uit naar ondernemingen, helaas zonder succes.

Ten tweede werkte verzoeker sporadisch voor de onderneming van zijn vader, (...) Constructions. Verzoeker ontving hiervoor nauwelijks een vergoeding, er werd van hem verwacht de onderneming van zijn vader te steunen. De onderneming (...) Constructions bestaat vandaag de dag niet meer.

Verzoeker werd een visum kort verblijf geweigerd omdat er redelijke twijfel bestond of hij het grondgebied van de Schengenzone voor het verstrijken van het visum zou verlaten. Hij had immers geen economische binding met Suriname.

Deze motivering blijkt uit de standaardformulieren voor kennisgeving van de motivering van het weigeren, nietig verklaren of intrekken van een visum van 4 april 2022 en 23 maart 2023:

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. IJ heeft onvoldoende aannemelijke c.q. verifieerbare informatie weten te verschaffen omtrent het doel en de verblijfsomstandigheden van uw reis. Dientengevolge kan onvoldoende worden vastgesteld dat aan alle voorwaarden voor het verlenen van een visum wordt voldaan.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld. De sociale en/of economische binding met uw land van herkomst of bestendig verblijf is onvoldoende aangetoond dan wel zeer gering bekeken. Hierdoor is de tijdige terugkeer na afloop van het door u opgegeven beoogde verblijf onvoldoende geborgd. In dit verband wordt erop gewezen dat het voorkomen van illegale migratie als een van de basiscriteria voor visumverlenging geldt. Bij het vaststellen of er sprake is van een risico op illegale migratie wordt zowel gekeken naar de lokale en de algemene situatie in uw land van herkomst/bestendig verblijf, alsmede naar uw specifieke persoonlijke situatie.

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond. De relatie tussen u en de door u opgegeven referent is niet aannemelijk gemaakt dan wel aangetoond middels objectieveerbare bewijsstukken. Gelet op het feit dat de door u opgegeven reden van het bezoek nu juist van doen heeft met de gestelde relatie met referent maakt dat het doel van de reis en de verblijfsomstandigheden onvoldoende zijn aangetoond dan wel aannemelijk gemaakt" (stuk 5).

Aangezien het visum kort verblijf geweigerd werd omdat verzoeker geen economische binding had met Suriname, beschouwde hij bij zijn volgende aanvragen voor een visum kort verblijf zijn pogingen tot tewerkstellingen en zijn sporadisch werk voor de onderneming van zijn vader als een economische activiteit.

Uit deze context blijkt zeer duidelijk dat verzoeker uit deze twee "economische activiteiten", namelijk de sollicitatiebrieven en het sporadisch werk voor de onderneming van zijn vader, nauwelijks inkomsten genereerde. Verzoeker was aldus nog steeds volledig afhankelijk van de geldoverschrijvingen van zijn moeder.

2.2. In Suriname wilde verzoeker graag werkzaamheden uitoefenen.

Verzoeker behaalde zijn mbo diploma in bouwkunde in september 2020 in Suriname. Echter, na het afstuderen van school vond verzoeker geen tewerkstelling.

Suriname heeft te kampen met een werkloosheidsproblematiek, die vooral jonge schoolverlaters treft.

In dit opzicht verwijst verzoeker naar een rapport van de Internationale Arbeidsorganisatie van 10 februari 2023 omtrent het 'Decent Work Landenprogramma' in Suriname tussen 2023 en 2026. Dit rapport stelt het volgende:

"Net als veel andere landen in het Caribisch gebied wordt Suriname in 2023 geconfronteerd met een aanzienlijke banencrisis (VN, 2021). De impact van de economische recessie in 2014-2016 werd verergerd en verdiept door de COVID19-pandemie, wat leidde tot een 50 procent reductie van het BBP per hoofd van de bevolking tussen 2014 (huidige US\$9.472) en 2021 (US\$4.836). Op twee na waren de groeipercentages negatief in alle tussenliggende jaren, met een bijzonder scherpe krimp in 2015-2016 en 2019-2020. De impact op de werkgelegenheid en het levensonderhoud is aanzienlijk geweest. De geschatte totale werkloosheid steeg tussen 2015 en 2022 van 7,2 naar 9,9 procent, waarbij vooral vrouwen en jongeren

werden getroffen. De totale werkloosheid onder vrouwen bedroeg in 2022 13,7 procent, terwijl de jeugdwerkloosheid tussen 2015 en 2022 verdubbelde van 13 naar 30 procent, en de jeugdwerkloosheid onder vrouwen van 21 naar 45 procent.

Een onderzoek van de Surinaamse overheid naar het arbeidsmarktbeleid tussen 2022 en 2025 kaart ook het probleem van hoge werkloosheid bij jongeren aan:

"Individueel in de leeftijdsgroep 25-44 vormen 53 procent van de totale beroepsbevolking, terwijl mensen in de leeftijdsgroep 15-24 slechts 13 procent vormen, waarbij de werkloosheid voor de leeftijdsgroep 15-24 bijna drie keer groter is (24 procent) dan het algemene werkloosheidspercentage van 9 procent (schattingen gebaseerd op ABS publicatietabellen "Huishoudens in Suriname 2015-201810").

De COVID-19-pandemie heeft aanzienlijke veranderingen veroorzaakt, met niet alleen een scherpe inkrimping van het BBP, maar ook een aanzienlijke stijging van de werkloosheids- en armoedecijfers. De economische productie kromp met 14,5 procent in 2020 met een verdere voorspelling van een inkrimping van 1 procent in 2021 en een positieve verwachte groei van 1,5 procent in 2022. De inflatie in Suriname steeg van 4,2 procent in december 2019 tot 59,8 procent in september 2021 (ECLAC, 2022). De geregistreerde werkloosheid in Suriname groeide in 2020 met maar liefst 7 procent (Chambonnier, 2020), terwijl de totale beroepsbevolking in 2020 met bijna 8.000 daalde ten opzichte van 2019 (ILOSTAT, 2022)."

De informatie van de Internationale Arbeidsorganisatie en de Surinaamse overheid bevestigen de verklaringen van verzoeker dat hij na zijn afstuderen geen tewerkstelling kon vinden in Suriname.

Verzoeker was aldus volledig afhankelijk van de geldstortingen van zijn moeder en van het feit dat hij in het familiehuis kon verblijven zonder huurgelden te betalen.

De werkloosheidsproblematiek in Suriname wordt niet genoemd in de bestreden beslissing. Nochtans toont dit opnieuw de afhankelijkheidsrelatie met mevrouw (...) aan. De bestreden beslissing schendt opnieuw de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

3. De verklaring van de inspecteur van de Directe Belasting is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker onvermogen is

Tenslotte wordt de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd omdat de door hem geleverde verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen niet zou bewijzen dat hij onvermogen was in Suriname.

De bestreden beslissing stelt dat de desbetreffende verklaring slechts aantoonde dat verzoeker geen zuiver inkomen heeft genoten in 2023. Verzoeker zou wel een onzuiver inkomen hebben kunnen genieten in 2023. Volgens de bestreden beslissing toont de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen niet aan dat verzoeker onvermogen is.

De verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen is een negatief bewijsstuk. Het bewijst namelijk dat verzoeker in het jaar 2023 geen zuivere inkomsten genoot.

3.1. Vooreerst wijst verzoeker naar de algemene regelgeving omtrent negatieve bewijsstukken in het Burgerlijk Wetboek. Artikel 8.6 NBW bepaalt namelijk dat:

"Onverminderd de verplichting tot medewerking van alle partijen aan de bewijsvoering, kan hij die de bewijslast draagt van een negatief feit, genoeg nemen met het aantonen van de waarschijnlijkheid van dat feit.

Hetzelfde geldt voor positieve feiten waarvan het vanwege de aard zelf van het te bewijzen feit niet mogelijk of niet redelijk is om een zeker bewijs te verlangen".

Daar verzoeker moet aantonen dat hij in Suriname onvermogen was (onvoldoende inkomsten om in zijn basisbehoeften te voldoen), meent hij dat het eerste lid van artikel 8.6 NBW op hem van toepassing is.

De bepaling van artikel 8.6 NBW vormt de omzetting van vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie. Dit Hof stelt namelijk het volgende over negatief bewijs:

"Dat de rechter weliswaar vermag te oordelen dat een negatief feit niet met dezelfde striktheid als het bewijs van een bevestigend feit behoeft te worden geleverd, maar niet vermag de eisende partij van dit bewijs te ontslaan en de tegenpartij het bewijs van het tegengestelde positief bewijs op te leggen."

Ook de Memorie van Toelichting bij artikel 8.6 NBW stelt het volgende omtrent negatief bewijs:

"De rechtspraak erkent een uitzondering op het beginsel van het zekere bewijs voor negatieve feiten.

De tekst herneemt de klassieke rechtspraak van het Hof van Cassatie die de partij die het negatieve feit moet bewijzen niet van dat bewijs vrijstelt. Naast het gegeven dat het Hof geen zeker bewijs eist, kan die partij evenwel hulp vinden in de volgende twee elementen: de medewerking van alle partijen aan de bewijsvoering en de slotbepaling van artikel 8.4 die de rechter de mogelijkheid biedt flagrant onrecht te corrigeren.

Naar aanleiding van een opmerking van de Raad van State is beslist om het begrip "waarschijnlijk" te behouden, omdat het niet van aard is om verwarring te creëren. De wet maakt een duidelijk onderscheid tussen het "zeker" bewijs, ook al gaat het niet om een absolute zekerheid, en "het bewijs door waarschijnlijkheid". Dit laatste begrip stemt overeen met het concept uit het Zwitserse recht van de "overwegende waarschijnlijkheid", wat betekent dat er zwaarwegende gronden bestaan die de juistheid van de feitelijke aanvoering op objectieve wijze ondersteunen, zonder dat er sprake moet zijn van een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid (W. VANDENBUSSCHE, Bewijs en onrechtmatige daad, Antwerpen, Intersentia, 2017, 621, nr. 724). Als men dan toch moet spreken over een zekerheid percentage, zou dat allicht 75 % zijn, wat wil zeggen dat er ernstige elementen in het dossier staan die de aanvoeringen ondersteunen en dat alternatieven, hoewel niet volledig onmogelijk, niet geloofwaardig lijken. Het opschrift van dit artikel is evenwel herzien zoals gevraagd door de Raad van State".

Het bovenstaande toont aldus aan dat de bewijsstandaard inzake negatief bewijs wordt verlicht.

3.2. In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelastingen, van kracht in Suriname. Dit artikel leest als volgt:

1. De in Suriname wonende natuurlijke personen zijn belastingplichtig naar hun zuiver inkomen.
2. Het zuiver inkomen is het in een belastingjaar of een gedeelte daarvan gedurende hetwelk de belastingplicht heeft bestaan (belastingtijdvak) genoten onzuiver inkomen, achtereenvolgens verminderd met:
 - a. de verrekenbare verliezen;
 - b. de aftrekposten genoemd in artikel 18.

Artikel 18 van de Surinaamse wet op de inkomstenbelastingen stelt het volgende:

1. Ter berekening van het zuiver inkomen, worden, met inachtneming van het bepaalde in artikel 31, op het onzuiver inkomen in mindering gebracht:
 - a. door belastingplichtige betaalde lijfrenten, pensioenen en andere periodieke uitkeringen, bedoeld in artikel 8;
 - b. door belastingplichtige betaalde premies voor lijfrenten - kapitaalverzekeringen waarop een lijfrenteclausule is geplaatst daaronder begrepen -, pensioenen of andere periodieke uitkeringen bedoeld in artikel 8, die tot doel hebben te voorzien in een redelijke verzorging van belastingplichtige, zijn echtgenoot en minderjarige eigen- of pleegkinderen bij ouderdom, overlijden of invaliditeit, tot een maximum van 10% van het onzuiver inkomen;
 - c. premies ingevolge de Wet Algemeen Oudedagsvoorzieningsfonds;
 - d. door belastingplichtige noodzakelijk verrichte uitkeringen en verstrekkingen tot levensonderhoud aan behoeftige, niet bij belastingplichtige inwonende bloed- en aanverwanten in de eerste graad, pleegkinderen daaronder begrepen, voor zover de uitkeringen en verstrekkingen 10% van het onzuiver inkomen te boven gaan en tot geen hoger bedrag dan in overeenstemming is met de behoefte van degene, die de uitkering of verstrekking geniet, en met het inkomen van belastingplichtige;
 - e. door belastingplichtige betaalde noodzakelijke studiekosten tot opleiding voor een beroep van zijn eigen, aangehuwde of pleegkinderen, voor zover de kosten 10% van het onzuiver inkomen te boven gaan, met dien verstande dat geen aftrek wordt verleend voor kost, inwoning, kleding en zakgeld van inwonende kinderen;
 - f. door belastingplichtige betaalde noodzakelijke kosten in verband met ziekte, bevalling, ongeval, invaliditeit of overlijden van belastingplichtige, zijn echtgenoot en minderjarige eigen of pleegkinderen, voor zover de kosten 10% van het onzuiver inkomen te boven gaan;
 - g. door belastingplichtige betaalde rente terzake van een schuld van hypotheek, welke schuld tot een maximum van Sf. 75.000.000,- (Vijfenzeventig Miljoen Gulden Surinaams courant) in aanmerking wordt genomen, gegeven op een voor eigen bewoning of voor eigen huishoudelijke doeleinden in gebruik zijnde of daartoe bestemde eigen woning;
 - h. door belastingplichtige betaalde uitgaven voor buitenschilderwerk aan een voor eigen bewoning of voor eigen huishoudelijke doeleinden in gebruik zijnde of daartoe bestemde eigen woning, zulks ten hoogste éénmaal in de drie (3) jaren.

Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker (verre van pensioengerechtigd), het feit dat verzoeker geen kinderen heeft en niet over een eigen woning beschikt, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker over een onzuiver inkomen, zoals voorzien in artikel 18 van de Surinaamse wet op de inkomstenbelastingen, beschikt.

Hoewel de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen niet met zekerheid bewijst dat verzoeker geen onzuivere inkomsten genoot in Suriname, lijkt het alternatief ongeloofwaardig.

In overeenstemming met artikel 8.6 NBW dient verzoeker tijdens de referentieperiode in Suriname aldus als onvermogen beschouwd te worden.

3.3. Naast de algemene bewijsregeling vervat in artikel 8.6 NBW verwijst verzoeker tevens naar de specifieke bewijsregeling omtrent de voorwaarde 'ten laste' voortvloeiend uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker benadrukt de reeds besproken rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de actieve financiële of materiële ondersteuning voorop stelt in hun interpretatie van 'ten laste zijn'.

Het bewijs van onvermogen, zoals in casu de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen, kan slechts ondergeschikt bewijzen dat er aan de voorwaarde 'ten laste zijn' is voldaan en kan niet als een vereiste worden beschouwd. Zo stelt het Hof van Justitie in het arrest Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05):

"42. Derhalve mag een van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid".

Hetzelfde hof komt tot een gelijkaardige redenering in de zaak Flora May Reyes/Migrationsverket van 16 januari 2014 (C423/12):

"25. In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hi aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

26. Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27. Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). "

In lijn met het Hof van Justitie oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen hieromtrent in het arrest van 26 oktober 2018 nr. 211725 dat:

"Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofddorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van

onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden"

3.4. In casu vormt de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen een negatief bewijs voor de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder.

Dergelijk negatief bewijs kan nooit als een vereiste worden gesteld voor een positieve beslissing inzake een aanvraag gezinshereniging. De verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen kan hoogstens als bijkomend bewijs beschouwd worden om de financiële afhankelijkheid tussen verzoeker en mevrouw Bianca Saskia Plet aan te tonen.

Verzoeker ontkent niet dat de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen op zichzelf onvoldoende is om zijn onvermogen aan te tonen.

Echter, de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen dient samen beoordeeld te worden met de uitgebreide lijst van geldoverschrijvingen aan verzoeker en zijn broer tijdens de referentieperiode in Suriname.

Daar de 58 geldoverschrijvingen aan verzoeker en zijn broer de materiële afhankelijkheidsrelatie met hun moeder duidelijk aantonen, zoals gedetailleerd besproken in de secties 1.2. -1.5., en daar de geciteerde landeninformatie het lage inkomen en de hoge werkloosheid in Suriname aankaarten, bevestigt de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen des te meer de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn moeder.

De bestreden beslissing maakt geen beoordeling van alle neergelegde documenten in hun geheel, alle stukken worden individueel beoordeeld. De bestreden beslissing houdt daarnaast geen rekening met de bewijsregelingen vervat in artikel 8.6 NBW en de Europese en nationale rechtspraak. De bestreden beslissing schendt opnieuw de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat gedaagde geen individuele afweging heeft gemaakt van de situatie van verzoeker maar blijft hangen in algemeenheden. In het bijzonder wijst verzoeker op de zeer lange periode dat er stortingen werden verricht naar hemzelf en zijn broer.

Verzoeker toont weldegelijk aan dat de voorwaarde 'ten laste zijn' van zijn moeder, vervat in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, voldaan werd. Verzoeker meent dan ook terecht te kunnen stellen dat artikel 40bis Vreemdelingenwet geschonden is."

Verzoeker citeert de relevante wetsbepaling en een passage uit de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat de gemachtigde het standpunt is toegedaan dat hij niet afdoende heeft aangetoond ten laste geweest te zijn van zijn moeder, dit omdat 1) de geldstortingen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om te voorzien in het levensonderhoud, 2) verzoeker tijdens zijn aanvragen voor een visum type C verklaarde economisch actief te zijn en 3) dat de verklaring van de inspecteur van de Directe Belastingen niet aantoonde dat verzoeker onvermogen is.

Wat betreft de geldstortingen, geeft verzoeker eerst een theoretische toelichting bij het begrip 'ten laste' op basis van rechtspraak van het Hof van Justitie. Hij concludeert dat er volgens het Hof van Justitie vereist is dat er een bewijs voorligt van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid opdat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' is voldaan. De verzoeker moet aantonen dat hij op de financiële of materiële ondersteuning is aangewezen teneinde in zijn basisbehoeften in het herkomstland te kunnen voorzien. Dit betreft een feitenkwestie die op alle mogelijke manieren kan worden aangevoerd, zoals het over een lange periode regelmatig betalen van een som geld van de referentiepersoon aan verzoeker. Vervolgens wijst verzoeker erop dat dit in zijn geval aan de orde is. Hij somt 41 geldoverschrijvingen op, voegt dienaangaande ook de stukken bij het verzoekschrift, en stelt dat dit een actualisatie betreft van de 22 geldoverschrijvingen die hij reeds had voorgelegd ter staving van zijn aanvraag gezinshereniging. Op basis van deze talrijke geldoverschrijvingen stelt verzoeker dat conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is voldaan aan de voorwaarde dat zijn moeder over een lange periode regelmatig een som geld aan hem betaalde. Zijn moeder toonde volgens verzoeker ook met verschillende loonfiches aan voldoende vermogen te zijn. Vervolgens gaat verzoeker in op het feit dat hij samen met zijn broer op hetzelfde adres woonde in een familiehuus en dat zijn moeder ook geld overmaakte aan zijn broer, zij dit geld deelden en ze met hun twee een huishouden vormden.

Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende krantenartikelen en andere bronnen, zoals het Surinaamse ministerie van Arbeid, Werkgelegenheid en Jeugdzaken, om een beeld te geven van het gemiddeld maandelijks inkomen in Suriname. Volgens een bron van 23 februari 2023 verdienen de mensen maximaal

90 euro per maand. Er wordt ook gewag gemaakt van een gemiddeld inkomen in volkswijken van 75 tot 100 euro per maand. Verzoeker verwijst eveneens naar berekeningen van de Wereldbank uit 2020, waar er sprake was van een gemiddeld bruto maandinkomen van 338 euro. Ook het IMF wordt door verzoeker aangehaald, in een artikel van 2023, waarin wordt aangehaald dat ook de lonen van ambtenaren schandalig laag zijn. Ook naar informatie van het Ministerie van Arbeid wordt verwezen waarbij het algemeen minimum uurloon op 1 april 2024 werd vastgesteld op 49,12 Surinaamse dollar, hetgeen neerkomt op 1,42 euro per uur. Verzoeker erkent dat de verschillende bronnen ook verschillende cijfers geven van het gemiddeld maandelijks inkomen, maar dat ze wel allen stellen dat het gemiddeld inkomen zeer laag ligt. Verzoeker voert aan dat de steun die hij en zijn broer kregen tenminste een groot deel van het gemiddeld inkomen van werknemers in Suriname uitmaakt. Bijkomend stelt hij dat zijn broer en hij in een huis van de familie woonden en zij dus geen huurgelden moeten betalen, waardoor het bedrag dat zij kregen voldoende was om in het levensonderhoud te voorzien. Nu de gemachtigde op geen enkel moment heeft verwezen naar de economische realiteit in Suriname, heeft de gemachtigde volgens verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel begaan. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde enkel motiveert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker op de geldstorting van de moeder aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

In het tweede onderdeel gaat verzoeker in op het motief dat hij bij de visumaanvragen type C verklaarde economisch actief te zijn. Verzoeker ontkent niet dat hij verschillende aanvragen kort verblijf indiende en daarbij verklaarde economisch actief te zijn. Hij stipt evenwel aan dat die visa kort verblijf werden geweigerd omdat er twijfel bestond of hij het grondgebied van de Schengenzone voor het verstrijken van het visum zou verlaten. Hij had immers volgens de Nederlandse autoriteiten geen economische binding met Suriname. Aangezien het visum kort verblijf geweigerd werd omdat verzoeker geen economische binding met Suriname kon aantonen, heeft hij zijn sporadisch werk in de onderneming van zijn vader als economische activiteit aangehaald. Echter uit de context blijkt dat het werk voor zijn vader nauwelijks inkomsten genereerde, waardoor hij nog steeds afhankelijk bleef van de geldoverschrijvingen van zijn moeder.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op het motief dat de verklaring van de inspecteur van de Directe Belasting volgens de gemachtigde niet voldoende is om aan te tonen dat hij onvermogen is. De bestreden beslissing stelt dat de verklaring enkel aantoonde dat verzoeker geen 'zuiver inkomen' heeft genoten in 2023, maar hij zou wel een 'onzuiver inkomen' hebben kunnen genieten in 2023. Bijgevolg is volgens de gemachtigde niet aangetoond dat verzoeker onvermogen is. Verzoeker wijst in eerste instantie naar de regelgeving inzake bewijslast van een negatief feit in het licht van artikel 8.6 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek en rechtspraak van het Hof van Cassatie. Hij gaat ook in op de artikelen 4 en 18 van de wet op de inkomstenbelastingen in Suriname, zijn jonge leeftijd en het feit dat hij geen kinderen heeft om te concluderen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij over een 'onzuiver inkomen' beschikt naar Surinaams recht. Vervolgens verwijst verzoeker opnieuw naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad waarbij hij aanstipt dat het bewijs van onvermogen slechts ondergeschikt kan bewijzen dat aan de voorwaarde van het 'ten laste zijn' is voldaan. Volgens verzoeker moet de verklaring van de inspecteur van Directe Belastingen dan ook als bijkomend bewijs worden beschouwd om de financiële afhankelijkheid tussen hem en zijn moeder aan te tonen. Verzoeker ontkent niet dat die verklaring op zichzelf onvoldoende is om zijn onvermogenheid aan te tonen, maar stelt dat die verklaring samen dient beoordeeld te worden met de uitgebreide lijst aan geldoverschrijvingen en verzoeker en diens broer tijdens de referentieperiode in Suriname.

Tot slot stipt verzoeker onder meer nog aan dat de gemachtigde is blijven hangen in algemeenheden terwijl hij gedurende een zeer lange periode storting kon voorleggen tussen zijn moeder naar hem en zijn broer. Verzoeker concludeert tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde

partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, moet verzoeker aantonen ten laste te zijn van zijn Nederlandse moeder. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu wijst verzoeker terecht naar de relevante rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, Jia t. Migrationsverket, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, C-423/12).

In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (in casu de Nederlandse schoondochter) of door haar echtgenoot. Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. In casu moet de gemachtigde beoordelen of verzoeker, als familielid in neergaande lijn, gezien zijn economische en sociale situatie niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. Uit latere rechtspraak van het Hof blijkt dat die noodzaak ook op het ogenblik van het indienen van de aanvraag in België moet bestaan (HvJ 10 april 2025, C-607/21, XXX t. Belgische Staat). De gemachtigde moet volgens het arrest Jia zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen, waarin zoals in richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat er niet kan besloten worden dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag ten laste was van de referentiepersoon en hij dus niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de voorgelegde stortingen, maakt de gemachtigde gewag van 22 stortingen in de periode 2020-2023 aan verzoeker en 8 stortingen aan zijn broer. De Raad moet met verzoeker vaststellen dat het enige wat de gemachtigde omtrent dit hoog aantal stortingen motiveert, is dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker op die bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud en een tijdelijke ondersteuning niet noodzakelijkerwijs betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het herkomstland kan voorzien in diens basisbehoeften, maar dit ook kan gaan om welwillende giften. De Raad volgt verweerder wel in de nota met opmerkingen waar hij stelt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar talrijke extra stortingen en zo uitkomt op 41 stortingen in dezelfde periode. De Raad moet zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc) en kan geen rekening houden met alle overige stortingen waarvan het bewijs pas wordt gevoegd bij het verzoekschrift. Uitgaande van de 22 stortingen aan verzoeker waarvan de gemachtigde in de bestreden beslissing gewag maakt, stelt de Raad wel vast dat het administratief dossier onvolledig is, aangezien er 19 stortingen aan verzoeker in voorkomen. Hoe dan ook blijkt inderdaad dat dit over vele stortingen gaat, verspreid over een ruime tijdsperiode en heeft de gemachtigde in dit dossier geen zorgvuldige analyse gemaakt van de regelmaat en de bedragen van die stortingen, die aan hem werden voorgelegd, om zonder meer tot de conclusie te komen dat niet blijkt dat verzoeker aangewezen was op die bedragen om in zijn levensonderhoud te voorzien en het ook om welwillende giften kan gaan. Nochtans blijkt dat het Hof hieraan veel belang hecht en uitlegt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Hiervoor dient een analyse te gebeuren van de stortingen, die in casu niet kan blijken. Bijkomend stipt verzoeker terecht aan dat de levensduurte in Suriname daarbij een relevante factor is.

Dit houdt reeds een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de gemachtigde motiveert dat verzoeker vier keer een aanvraag indiende voor een visum kort verblijf en daarin verklaarde dat hij actief was als arbeider of handelaar en dus over voldoende inkomsten beschikte 'om op vakantie te gaan naar Nederland', stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad die verklaringen omtrent het beroep als arbeider of handelaar heeft gedaan. De Raad volgt ook dat hieraan een zeker gewicht mag worden gehecht. Verzoeker wijst er evenwel terecht op dat drie aanvragen werden geweigerd, juist omdat de Nederlandse autoriteiten stelden dat er redelijke twijfel bestond of verzoeker bij het verstrijken van het visum het grondgebied van de Schengenzone zou verlaten. In het administratief dossier zitten inderdaad de visaweigeringen, waarin verzoeker aanhaalde met familiaal doel te willen reizen, maar de Nederlandse autoriteiten stelden dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en het voornemen om voor het verstrijken van het visum het grondgebied te verlaten niet was aangetoond. Blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ grote

kamer 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki/ Duitsland, pt 69) moeten de bevoegde autoriteiten daarbij onder meer een onderzoek voeren naar de economische situatie van de betrokkene, dermate dat uit de verklaring van verzoeker in het kader van die visumaanvragen alleen niet zonder meer kan aangenomen worden dat hij wel over voldoende inkomsten beschikte, nu de Nederlandse autoriteiten daarvan herhaaldelijk niet overtuigd waren. Waar verzoeker erkent dat hij wel sporadisch gewerkt heeft voor zijn vaders bedrijf, maar dit niet verhinderde dat hij nog steeds was aangewezen op de stortingen door de referentiepersoon, acht de Raad het niet onmogelijk dat een tewerkstelling marginaal is waardoor men nog steeds aangewezen is op noodzakelijke financiële en/of materiële steun van de referentiepersoon. Het gegeven van de tewerkstelling, waarbij betwisting bestaat tussen de partijen of deze al dan niet marginaal was, kan dan ook in casu niet afzonderlijk beoordeeld worden los van de voorgelegde stortingen, hetgeen in casu niet op zorgvuldige wijze is gebeurd.

Wat betreft de verklaringen van de inspecteur van Directe Belastingen dat verzoeker geen 'zuiver inkomen' geniet, geeft de gemachtigde de definitie weer naar Surinaams recht, als zijnde het 'onzuiver inkomen' verminderd met 'verrekenbare verliezen' en 'aftrekposten' bijvoorbeeld lijfrenten, pensioenen, andere periodieke uitkeringen, studiekosten van kinderen, rente omwille van een hypotheek, uitgaven voor buitenschilderwerk voor een eigen woning, etc. Hij stelt dat niet over een 'zuiver inkomen' beschikken dus helemaal niet wil zeggen dat men onvermogen is.

Verzoeker repliceert daarop dat gezien zijn jonge leeftijd, het feit dat hij geen kinderen heeft en niet over een eigen woning beschikt, het onwaarschijnlijk is dat hij over een 'onzuiver inkomen' beschikt. Verzoeker erkent dat het attest van de inspecteur van Directe Belastingen niet met zekerheid bewijst dat hij geen 'onzuiver inkomen' genoot, maar dat het moeilijk is een negatief feit met zekerheid te bewijzen en wel onwaarschijnlijk is dat hij dergelijk inkomen had.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie en naar rechtspraak van de Raad, dat daarop steunt, waarin werd gesteld dat het begrip "*ten laste*" in hoofdzaak een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist, zoals in casu het geval is, en dat het bewijs van onvermogen bijkomend is of dat lidstaten zich soepel moeten opstellen wat betreft het voorleggen van het bewijs van onvermogen.

De Raad stelt vast dat het Hof in het arrest Reyes inderdaad uitlegde dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De gemachtigde mag dus wel verwachten dat verzoeker dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40).

In casu blijkt dat verzoeker getracht heeft zijn onvermogen aan te tonen met dit attest van de inspecteur van Directe Belastingen. De Raad is van oordeel dat verzoeker in zijn betoog kan gevolgd worden waar hij erkent dat dit geen sluitend bewijs van geen inkomsten vormt, maar dat wel wederom moet rekening gehouden worden met het feit dat niet betwist is dat hij nog jong is, geen kinderen heeft en dat het bewijs van onvermogen veeleer bijkomend is. Verzoeker kan eveneens gevolgd worden dat dit stuk samen moet beoordeeld worden met de veelheid aan overschrijvingen.

Concluderend blijkt dat supra reeds werd vastgesteld dat geen zorgvuldige beoordeling door de gemachtigde is gemaakt van de talrijke voorgelegde regelmatige stortingsbewijzen van de moeder als referentiepersoon aan verzoeker gedurende vele jaren, hetgeen blijkens de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie een belangrijke factor is bij de beoordeling van het ten laste zijn. Daarnaast kan de Raad in dit geval verzoeker volgen dat de gemachtigde, in strijd met de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke elementen eigen aan verzoeker, het bijkomend karakter van het bewijs van onvermogen en de beoordeling van het geheel van elementen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar dezelfde rechtspraak van het Hof van Justitie en stelt hij dat de gemachtigde moet nagaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Om die hoger aangehaalde redenen volgt de Raad evenwel niet dat de gemachtigde op gedegen wijze heeft onderzocht op basis van de voorgelegde stavingsstukken of kan worden vastgesteld dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Er bleek immers geen gedegen analyse van de 22 geldoverschrijvingen, zonder dewelke niet zonder meer kan gesteld worden dat die talrijke overschrijvingen (waarbij de Raad geen rekening houdt met de talrijke overschrijvingen die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing) uit welwillendheid en wat extra budget zijn overgemaakt door de moeder. Ook in het citaat dat verweerder in de nota aanhaalt, uit een arrest van de Raad, heeft de Raad gesteld dat de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, en dat het overmaken van geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat moet plaatsgevonden hebben. Dit dient dan ook onderzocht te worden.

Verder heeft verzoeker ook terecht aangestipt dat de bedragen moeten beoordeeld worden in de Surinaamse context. Het feit dat verweerder dat a posteriori in de nota tracht te doen, doet geen afbreuk aan het feit dat de analyse door de gemachtigde van die overschrijvingen in die context niet is gebeurd. Bovendien heeft verzoeker daarbij niet enkel naar krantenartikelen verwezen, maar ook naar bijvoorbeeld het Ministerie van Arbeid, Werkgelegenheid en Jeugdzaken. Waar verweerder in de nota stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing naar meer gezaghebbende internationale rapporten heeft verwezen, mist dit feitelijke grondslag. De Raad leest geen enkele verwijzing naar een internationaal rapport.

Wat betreft de verwijzingen die verzoeker in diens visumaanvragen heeft gedaan naar tewerkstelling als handelaar of arbeider, kan de Raad verweerder volgen dat met die verklaringen mag rekening gehouden worden, als men later aanvoert ten laste te zijn van een bloedverwant, en dat algemene verklaringen over hoge werkloosheid bij jongeren in principe niet volstaan. Echter, de Raad heeft supra uiteengezet dat verzoeker wel terecht heeft gewezen op zijn visumweigeringen door de Nederlandse autoriteiten, die niet overtuigd bleken dat verzoeker na het verstrijken van de termijn zou terugkeren, en dus impliciet doch zeker herhaaldelijk niet aannamen dat verzoeker louter op vakantie wou gaan naar Nederland.

Ten slotte, wat betreft de verklaring van de inspecteur van de Directe Belastingen waarin is verklaard dat verzoeker geen 'zuiver inkomen' heeft genoten in 2023, wijst verweerder erop dat verzoeker eraan voorbijgaat dat in artikel 18 van de Surinaamse wet op de inkomstenbelasting ook wordt verwezen naar periodieke uitkeringen en er niet wordt aangetoond dat verzoeker geen periodieke uitkeringen zou hebben genoten, zodat het geen 'volledig bewijs' van onvermogen betreft. Ook in de nota gaat verweerder aldus voorbij aan hetgeen het Hof aangaande de moeilijkheid van het bewijs van onvermogen heeft gesteld.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 6 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES